

Sygn. akt I C 94/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Hybel
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Kasińska

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019 roku w Limanowej

na rozprawie

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna
z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powódki H. K. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Limanowej kwotę 585 zł (pięćset osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 94/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 lutego 2019 roku

Pozwem z 20 lutego 2018 r. powódka H. K. (...) Kancelaria (...) w K. wystąpiła przeciwko Towarzystwu (...) S.A. o zapłatę kwoty 3247,78 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od 1 września 2017 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o obciążenie pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że 14 kwietnia 2017 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, którego sprawca był objęty ochroną ubezpieczeniową udzieloną przez pozwanego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód F. (...) ((...)) własność A. M. (1). Pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne zakończone przyjęciem odpowiedzialności i przyznała poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzenia samochodu w kwocie 17.254,93 zł.

Poszkodowany dokonał cesji wierzytelności wynikającej z w/w zdarzenia na rzecz spółki (...), a ta spółka następnie dokonała cesji na rzecz powódki. Powódka złożyła reklamację. w odpowiedzi pozwany zweryfikował kalkulację naprawy do kwoty 19.214,10 zł, dopłacając na rzecz powódki kwotę 1.959,17 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz 300,00 zł z tytułu zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy. Jednocześnie pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu utraty wartości handlowej pojazdu. Pozwany jednak odmówił wypłaty dalszych kwot. Powódka wskazała, że wypłacone odszkodowanie zostało bezpodstawnie zaniżone. Koszty naprawy pojazdu przy uwzględnieniu technologii producenta, oryginalnych części (O) bez potrąceń i średniej stawki za godzinę prac blacharskich i lakierniczych wynosi w rzeczywistości 22.361,88 zł brutto. Niniejszym pozwem powódka dochodzi różnicy pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym dotychczas odszkodowaniem. Ponadto dochodzi także kwoty 100 zł tytułem utraty wartości handlowej pojazdu.

W pisemnej odpowiedzi na pozew (k. 31-71) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił, że przyznanie powodowi dalszej kwoty odszkodowania jest niezasadne, gdyż wypłacone już odszkodowanie stanowi wyrównanie poniesionej szkody. Pozwany wskazał, że do chwili obecnej nie przedstawiono żadnego dowodu poniesienia kosztów (celowych ekonomicznie uzasadnionych), które byłyby wyższe od wyliczonej wysokości szkody przez stronę pozwaną, w związku, z czym w ocenie pozwanej wartość szkody została ustalona w sposób prawidłowy i spełnia nałożony na sprawcę obowiązek naprawienia szkody. W ocenie pozwanej powódka nie udowodniła w żaden sposób, jakoby ustalona przez pozwaną wysokość odszkodowania była nieodpowiednia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2017 r. miał miejsce wypadek, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) nr rej. (...) należący do A. M. (1).

Pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) u pozwanego.

(okoliczności bezsporne, akta szkodowe na płycie CD k. 71)

Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. P. likwidacyjne prowadzone było przez stronę pozwaną pod numerem (...) -01. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki szkody powstałej w wyniku kolizji i przystąpił do likwidacji szkody. Na potrzeby likwidacji szkody została przeprowadzona kalkulacja. Łączne koszty naprawy z robocizną ustalono na kwotę 17.254,93 zł.

Decyzją z dnia 2 czerwca 2017r. przyznano i wypłacono poszkodowanemu odszkodowanie w ww. kwocie.

(dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 20, akta szkodowe na płycie CD k. 71)

Na podstawie umowy z dnia 23 czerwca 2017 roku poszkodowany A. M. (1) dokonał cesji na rzecz (...) sp. z o.o. wierzytelności z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z 14 kwietnia 2017r., wskutek którego został uszkodzony samochód marki F. (...) nr rej. (...).

Następnie umową z dnia 1 sierpnia 2017 r. (...) sp. z o.o. dokonała cesji w/w wierzytelności na rzecz powódki H. K..

(dowód: umowa cesji z 23.06.2017r. k. 1112, umowa przelewu z 1.08.17r. k.8-10)

Na zlecenie powódki została wykonana prywatna ocena techniczna, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu wyniósł 22.361,88 zł. Koszt jej wykonania wyniósł 369 zł brutto. W dniu 3 sierpnia 2017 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 5106,95 zł tytułem wyrównania szkody oraz kwoty 300 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii technicznej. W wyniku ponownej analizy sprawy rzeczoznawca pozwanej dokonał weryfikacji przedłożonej kalkulacji naprawy. W weryfikacji uwzględniona została stawka za robociznę blacharsko-lakierniczą ((...)) w wysokości

100 zł netto za 1 (...) stosowana przez warsztaty rzemieślnicze na rynku lokalnym. Powódce przyznano dopłatę odszkodowania w kwocie 2259,17 zł.

(dowód: wiadomość e-mail k. 15, prywatna ekspertyza k. 23-24, wezwanie do

zapłaty k. 15, pismo pozwanej k.17, faktura k. 25)

Poszkodowany zlecił naprawę samochodu warsztatowi samochodowemu, który rozliczał się z ubezpieczycielem. Poszkodowany nie dopłacał do tej naprawy. Według jego wiedzy naprawa kosztowała około 17.000 zł. Samochodem jeździ nadal.

(dowód: zeznania świadka A. M. k.83/2)

Samochód F. (...), który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji z dnia 14 kwietnia 2017 roku został wyprodukowany w 2013 roku. Zakres naprawy został ustalony na podstawie ustaleń towarzystwa ubezpieczeniowego likwidującego szkodę - zakres ten nie był sporny pomiędzy stronami.

Wycena przez biegłego została wykonana w trzech wariantach:

- **I wariant** – celowe lecz nie w pełni ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pozwalające na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia pod względem technicznym i estetycznym przy uwzględnieniu technologii producenta i oryginalnych części zamiennych oraz przeciętnych stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym właściwym dla poszkodowanego wynosi 17 089,04 zł netto a po doliczeniu 23 % podatku VAT brutto 21 019,52 złotych,

- **II wariant** – naprawa uwzględniająca : technologię producenta i użycie do naprawy samochodu oprócz oryginalnych części zamiennych oferowanych przez producenta pojazdu (F.) bez żadnych potrąceń z tytułu handlowego rabatu w tym również jednego zamiennika tj. (...) – zderzak przedni, oferowanego przez krajowego dostawcę firmę (...), przy zachowaniu stosowanej przeciętnej 100 złotowej stawki jednej roboczogodziny dla prac blacharskich, wyniósłby netto 16 684,10 PLN a po doliczeniu 23 % podatku VAT brutto 20 521,44 złotych.

- **III wariant** – celowe i w pełni ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu pozwalające na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia pod względem technicznym i estetycznym przy uwzględnieniu technologii producenta oraz oryginalnych części zamiennych oferowanych przez producenta pojazdu (F.) przy zastosowaniu handlowego 14 % współczynnika urealnienia tych cen i jednego zamiennika oferowanego przez krajowego dostawcę tj. firmę (...) według stanu na kwiecień 2017 roku oraz zastosowania 40 % rabatu na materiał lakierniczy z uwzględnieniem 100 zł przeciętnej stawki za roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych wyniósłby netto 14421,21 zł, , a po doliczeniu 23 % podatku VAT brutto 17 738,09 zł.

Wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu po wykonaniu powypadkowej naprawy zgodnie z technologią producenta nie ulegnie zmianie.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej Z. P. k. 91-113)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, dokumentów zawartych w aktach szkodowych oraz pisemnej opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne dołączone do sprawy akta szkody komunikacyjnej. Potwierdzają one fakt zgłoszenia szkody, wysokość wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania, ponadto zebrana w aktach dokumentacja stała się podstawą opracowania opinii przez biegłego sądowego i w takim zakresie akta te mają istotne znaczenie dla sprawy.

Sąd podzielił opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Biegły ten przygotował kilka wersji wycenienia kosztów naprawy w zależności od tego jakie kryteria sąd przyjmie przy wyrokowaniu, co jest wyłączną kompetencją sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ubezpieczeniem obowiązkowym jest m.in. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje ubezpieczyciela do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony, co statuuje art. 822 § 1 k.c. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje powyższe szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Stosownie do § 4 ww. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów prowadzi do przerzucenia ciężaru naprawienia szkody na ubezpieczyciela, jednakże nie sposób pominąć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela sięga tak daleko, jak odpowiedzialność sprawcy wyrządzonej szkody, gdyż ma charakter wtórny. Konkludując, granice roszczenia poszkodowanego do ubezpieczyciela wyznaczone są przez zakres roszczenia do ubezpieczającego (wyrok SA w Krakowie z dnia 23.12.2014r., sygn. I ACa 1378/14, LEX nr 1651900). Z chwilą wyrządzenia szkody przez ubezpieczonego powstaje trójstronny stosunek prawny łączący ubezpieczonego, ubezpieczyciela oraz poszkodowanego, który może domagać się wypłaty odszkodowania w całości zarówno od dłużnika pierwotnego, jak i zakładu ubezpieczeń. W takim przypadku nie ma zastosowania instytucja odpowiedzialności solidarnej, gdyż brak jest do tego podstawy prawnej, jednakże może znaleźć zastosowanie konstrukcja odpowiedzialności in solidum, albowiem z chwilą spełnienia świadczenia przez któregokolwiek ze zobowiązanych ustaje obowiązek drugiego (A. Kidyba (red.), Z. Gawlik, K. Kopaczyńska-Pieczniak, G. Koziół, E. Niezbecka, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania-część szczególna, LEX nr 8981; wyrok SA w Łodzi z dnia 10.07.2015r., sygn. I ACa 100/15, LEX nr 1789962). Odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka przewiduje art. 436 § 1 k.c., zatem odpowiedzialność ubezpieczyciela również nierozzerwalnie związana jest tą zasadą, a wyłączenie odpowiedzialności nastąpić może tylko w przypadku siły wyższej, wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a odszkodowanie ustalane jest według ogólnych zasad prawa cywilnego, tj. przy zastosowaniu art. 361 k.c. - zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Między stronami bezsporna była kwestia odpowiedzialności pozwanego co do zasady za naprawienie przedmiotowej szkody, zaś spór dotyczył jedynie wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Przez szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. należy rozumieć różnicę między stanem majątkowym poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę. Skoro zatem odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. W uchwale 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11 (Biuletyn SN 2012/4) przesądzono, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Odszkodowanie powinno być ustalone w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Wypłacona poszkodowanemu A. M. (1) kwota w całości pokrywała szkodę, jaką poniósł na skutek uczestniczenia w kolizji drogowej. Warsztat samochodowy naprawił samochód zgodnie z jego zleceniem i za wykonaną pracę otrzymał zapłatę od strony pozwanej. W sytuacji, gdy naprawa nastąpiła w ramach środków wypłaconych przez ubezpieczyciela tytułem odszkodowania, nie istnieje już dalsze roszczenie odszkodowawcze, tym bardziej że w ocenie poszkodowanego wykonana naprawa została właściwie przeprowadzona oraz w sposób dla niego satysfakcjonujący. W związku z tym poszkodowany nie kwestionował wysokości wypłaconego odszkodowania. Mając na uwadze zeznania A. M. (1), należy uznać, że wypłacona przez ubezpieczyciela tytułem odszkodowania kwota pokryła w całości szkodę, jaką doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia komunikacyjnego, co wprost wynikało z zeznań samego poszkodowanego.

Podkreślić należy ponadto, że roszczenie dochodzone w przedmiotowej sprawie powódka nabyła na podstawie umowy cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Na nabywcę wraz z wierzytelnością przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2). Stosownie do treści art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Cesjonariusz w drodze przelewu wierzytelności nabywa tyle praw, ile miał cedent. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Ponadto sytuacja prawna dłużnika, nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem. z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

W ocenie Sądu w dacie zawarcia umowy cesji z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe marki F. (...), powstała w wyniku zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2017 roku wierzytelność ta nie istniała, bowiem wygasła na skutek wypłaty na rzecz poszkodowanego odszkodowania. Poszkodowany A. M. (1) nigdy nie kwestionował wysokości wypłaconego mu odszkodowania. Nie czynił tego nawet w toku postępowania przed Sądem, kiedy przesłuchiwany był w charakterze świadka. Zeznał, że za pieniądze otrzymane od ubezpieczyciela naprawił samochód. Naprawa była dla niego satysfakcjonująca, nie miał co do niej zastrzeżeń. Zeznania te potwierdzały, że otrzymane od ubezpieczyciela odszkodowanie doprowadziło do naprawienia szkody powstałej w majątku poszkodowanego. W tej sytuacji należy stwierdzić, że skoro szkoda została naprawiona, to roszczenie odszkodowawcze wobec ubezpieczyciela wygasło, co już samo w sobie powoduje, że roszczenie powódki było nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, żądanie powódki podlegało oddaleniu (punkt I sentencji).

O kosztach w pkt II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od powódki – jako strony przegrywającej – na rzecz pozwanej kwotę 917 zł. Na powyższą kwotę składa się 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II wyroku)

W pkt III wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 585 zł, na którą składa się wynagrodzenie biegłego sądowego niepokryte przez strony w toku procesu w formie zaliczek.

SSR Małgorzata Hybel